

Deseu, doncs, *la meua llengua, la meua vida*, al calaix de les nits del desesper lingüístic per extraure'n forces renovellades. El seu feminisme il·lustrat —d'una mestria i sensibilitat a frec de pell— és un plaer i un regal per als sentits.

A tall de cloenda, hi afegiré, però, uns pronoms tinguts per febles en una frase de l'autora. Ens hauran de fer més forts a tots: ja que hi vaig néixer no em negaré i en parlaré.

JOAN-CARLES MARTÍ I CASANOVA

Uns béns compartibles: l'epistolari de Marià Manent i Marià Villangómez (1954-1987)

NEUS GIMÉNEZ TUR
Miquel Costa editor
Eivissa 2020
146 pàgines

Si ens proposem de conèixer l'actualitat del grau de patrimonialització literària d'un escriptor, caldrà que ens fixem en la seva pervivència institucional, acadèmica i editorial. Això és el que volem fer notar, en primer lloc, de l'obra que ressenyem, titulada *Uns béns compartibles: l'epistolari de Marià Manent i Marià Villangómez (1954-1987)*, de Neus Giménez Tur, perquè entenem que és un actiu que no solament serveix sinó que fa créixer, en aquest cas doblement com a novetat editorial que és i pel valor acadèmic que comporta, l'obra de dos escriptors, anecdòticament dos Marians, Marià Manent (1898-1988), *el poeta de la constància*, i Marià Villangómez (1913-2002), *el poeta de l'illa universal*, com escriu Giménez.

En el volum tot es duplica, i no per l'apartat de l'epistolari sinó perquè, òbviament, ens acosta a dos autors, a elements cabdals de les seves vides, ens els situa en el panorama literari català i en dos indrets de la nostra geografia literària, ens descobreix dos mons que comparteixen: la naturalesa com a font d'inspiració per a la creació literària i la traducció com a ampliació de la pròpia obra poètica. A més, ens ofereix un índex onomàstic i uns annexos imprescindibles per a una lectura profitosa —cosa que sempre és d'agrar— i perquè es dota d'un pròleg, de l'eivissenc Felip Cirer, i d'un epíleg, de D. Sam Abrams, que són de lectura obligada, ja que l'un visibletza vincles i lligams de la cultura compartida, i l'altre, posant en valor la correspondència com a gènere literari en general, es refereix a la de Manent i Villangómez en particular i al valor impagable que té l'obra que ressenyem.

Quant a l'autoria de Neus Giménez Tur, volem deixar escrit que el plantejament del volum, el tractament i contextualització del material analitzat que es desprèn de la seva lectura, els complements facilitadors com l'índex onomàstic tan manentia —pensem també en les publicacions d'Albert Manent—, els annexos... tot plegat s'harmonitza amb els dos autors, essent així que, manllevant paraules de Manent que és qui més coneixem, hi trobem una «admirable unitat», un «meravellós punt d'equilibri», un «bell exemple de rigor» que entenem fruit de «llegir amb calma» i d'un «acostar-se a la gent madura amb respecte i afecte». I reblem, encara manentianament: «Quin bell present ens heu fet!»

FINA ANGLÈS SORONELLAS